

Beneden zette Wim zijn pet op, gooide zijn tasch over zijn rug en riep:

— Dag tante!

Zoo gingen ze samen weg. Wim was vroolijk gestemd. De meester had gezegd: — Een goed leerling gaat met plezier naar school; die fluit een deuntje onderweg. — Wim floot ook. Het stond hem goed, vond hij. Hij begreep niet waarom Stef het zoo naar vond om naar school te gaan.

Tante Cato was ook klaar met Bep. Die moest nu nog boterhammetjes en melk hebben. Tante ging aan 't snijden en aan 't smeeren en aan 't schenken. Ze liep naar de keukentrap en riep:

— Antje, kom je zoo? Beppy kan dadelijk meê. — Heb je je boeken al, poes? vroeg ze, toen ze weêr binnen was.

— Ze liggen in de huiskamer, en mijn tasch ook, zei Bep.

Tante ging naar de huiskamer en haalde Beppy's boeken.

— Ziezoo, zei ze, nu je manteltje en je hoed nog. Wacht, ik zal het even afborstelen.

Bep bleef zitten en at rustig haar boterham op. Toen liep ze nog even naar boven om moeder op bed goedennacht te kussen en ging met Antje naar school. — Ook Bep ging wel graag. Antje en zij konden wat gezellig babbelen.

II.

WIM OP SCHOOL.

Er werd gefluisterd en gelachen, toen de jongens, na de bel van negen uur, in rij geschaard, voor het steenen trapje stonden. Ze hadden Duitsch: die meester konden ze zoo lekker pesten. Mijnheer Pfeidler kwam, zijn brauwen gefronst; hij droeg een bruinen baard, een lorgnet en een groot litteken boven zijn linker oog.

— Avanzez! zei hij.

Ze gingen het trapje op tot voor de deur, en stommelden toen over de houten treêen van de binnentrap naar boven.

— Hij moet zijn speech maar weêr houden, zei van Damme tegen Wim.

Het gerucht ging rond... Nu schopte van Damme vooruit tegen het hout, er werd geschuifeld en tusschen de tanden gebromd. Maar in de klas was alles weêr stil, want Pfeidler zag, in zijn lorgnet, wat achter zijn rug gebeurde.

Wim, op de eerste bank, zat ingespannen te wachten naar wat komen zou.

Toen Pfeidler op den kathedr geklommen was, sprak hij:

— Dacht jullie dat ik het niet had gehoord! Je wilt een redevoering, hè! Je wilt me tot een speelpop maken, omdat ik uitvaar als ik buiten mezelf ben. Maar vandaag heb je 't mis! Ik laat me door jelui niet ringeloooren! Che ne zwis bas ine moule — een mossel daar kan je op trappen, maar op mij niet! De eerste die een vinger verroert gaat de klas uit...

Van Damme kneep Wim bij het beeld van die mossel in zijn dij; het ging wât leuk vandaag... Wim gaf nu een tik op van Damme's hand en die weer een prik in Wims zij; toen Wim nog een duw wou geven, riep Pfeidler ineens:

— Smith, so'tez!

Wim keek met een onschuldig gezicht op en vroeg:

— Moi, Monsieur? Pourquoi ça?

Pfeidler wees naar de deur en riep harder:

— Smith, so'tez!

Wim ging weg. Hij mokte. Net of het zijn schuld was; van Damme had niet te knippen, en Pfeidler niet te zeggen dat hij geen mossel was. Nu moest hij een uur op 't portaal staan...

Het was er leêg en vervelend. Wim zon op wraak...

Toen haalde hij een oude vulpenhouder uit zijn zak. Die had hij thuis gevonden. Hij mocht hem wel hebben: moe dacht dat hij toch niets meer waard was. Hij wist hem niet te behandelen, en zou het eens aan van Damme vragen: die was ouder en van zoiets op de hoogte. Hij schroefde hem uit elkaâr: er zat een glazen buisje in met een eindje caoutchouc...